

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Confessio Fidei Exhibita Invictiss. Imp. Carolo V. Cæsari
Aug. in Comicijs Avgvstæ. Anno M. D. XXX.**

Melanchthon, Philipp

Vitebergæ, 1542

VD16 C 4714

De Votis Monachorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35748

PRÆCIPVI

hant, sicut Paulus inquit, eligendum esse unius uxoris uirum. Sentimus & gubernatores posse ac debere legem Pontificiam abolere. Errant enim qui putant aut iure diuino prohiberi coniugium sacerdotibus, aut posse legem talem a Regibus aut Episcopis ferri, prohibentem coniugium, Ac si nolint Ecclesie mederi gubernatores, tamen recte faciunt pij qui sequuntur regulam Apostolicam, quæ ait, Deo magis parendum esse quam hominibus.

Deniq; cū legis Pontificiæ defensio multa peccata coniuncta habeat, confirmationem uagarum libidinum, supersticiones & neces piorum sacerdotum, manifestum est nostras Ecclesias recte facere, q̄ legem illam Pontificiam abolent ac damnant. Rogamus etiam Inclytum Imperatorem, ne se defensione impuri coelibatus, & cede Sacerdotum polluat. Scriptum est enim, Beatus qui miseretur egeni & pauperis, In die mala liberabit eum Dominus.

DE VOTIS MONACHORUM.

Quid de uotis Monachorum apud nos doceatur, melius intelliget si quis meminerit qualis status

g ij

lis status

ARTICVLI FIDEI

lis status fuerit Monasteriorū, quam multa contra Canones in ipsis Monasterijs quotidie fiebant. Augustini tempore erant libera collegia, postea corrupta disciplina, ubiq; addita sunt uota, ut tanquam excogitato carcere, disciplina restitueretur. Additæ sunt paulatim supra uota alie multe obseruationes. Et hæc uincula multis ante iustam ætatem contra Canones iniecta sunt. Multi inciderunt errore in hoc uitæ genus, quibus etiam si non decrant anni, tamen iudicium de suis uiribus defuit. Qui sic irretiti erant, cogebantur manere, etiam si quidam beneficio Canonum liberari possent. Et hoc accidit magis etiam in Monasterijs uirginum quam Monachorum, cum sexui imbecilliori magis parcendum esset. Hic rigor displicuit multis bonis uiris ante hæc tempora, qui uidebant puellas & adolescentes in Monasteria detrudi propter uictum, uidebant quam infortuniter succederet hoc consilium, quæ scandala pareret, quos laqueos conscientijs iniiceret. Dolebant auctoritatem Canonum in re periculosissima omnino negligi & contemni.

Ad hæc mala, accedebat talis persuasio de uotis, quam constat etiam olim displicuisse ipsis Monachis, si qui paulo cordatiores fuerunt, docebant

uota

P R A E C I P V I.

nota paria esse baptismo, docebant se hoc uitae genere mereri remissionem peccatorum, & iustificationem coram Deo. Imo addebant, uitam Monasticam non tantum iusticiam mereri coram Deo, sed amplius etiam, quia seruaret non modo praeccepta, sed etiam consilia Euangelica.

Ita persuadebant Monasticam professionem longe meliorem esse Baptismo, uitam Monasticam plus mereri quam uitam Magistratum, uitam pastorum & similium, qui in mandatis Dei sine facticijs religionibus suae uocationi seruiunt. Nihil horum negari potest, extant enim in libris eorum.

Quid fiebat postea in Monasterijs? Olim erant scholae sacrarum literarum & aliarum disciplinarum, quae sunt utiles Ecclesiae, & sumebantur inde pastores, & Episcopi. Nunc alia res est, nihil opus est recitare nota. Olim ad discendum conueniebant, nunc fingunt institutum esse uitae genus ad promerendam remissionem peccatorum & iustificationem, immo praedicant esse statum perfectionis, & longe praeserunt omnibus alijs uitae generibus a Deo ordinatis.

Haec ideo recitauimus nihil odiose exaggerantes,

g ij

rantes,

ARTICVLI FIDEI

rantes, ut melius intelligi posset de hac re, doctrina nostrorum. Primum de his qui matrimonia contrahunt, sic docent apud nos, quod liceat omnibus qui non sunt idonei ad cœlibatum, contrahere matrimonium, quia uota non possunt ordinationem ac mandatum Dei tollere. Est autem hoc mandatum Dei, Propter fornicationem habeat unusquisq; uxorem suam. Neq; mandatum solum, sed etiam creatio & ordinatio Dei, cogit hos ad coniugium, qui sine singulari Dei opere non sunt excepti, iuxta illud, Non est honum homini esse solum. Igitur non peccant isti qui obtemperant huic mandato et ordinationi Dei.

Quid potest contra hæc opponi? Exaggeret aliquis obligationem uoti quantum uolet, tamen non poterit efficere, ut uotum tollat mandatum Dei. Canones docent in omni uoto, ius superioris excipi, quare multo minus hæc uota contra mandata Dei ualent. Quod si obligatio uotorum, nullas haberet causas cur mutari possit, nec Romani Pontifices dispensassent, Neq; enim licet homini obligationem quæ simpliciter est iuris diuini rescindere. Sed prudenter iudicauerunt Romani Pontifices equitatem in hac obligatione adhibendam

PR AE CIP VI.

bendam esse, Ideo saepe de uotis dispensasse leguntur. Nota est historia de Rege Arragonum reuocato ex Monasterio, & extant exempla nostri temporis.

Deinde, cur obligationem exaggerant aduersarij seu effectum uoti, cum interim de ipsa uotinatura sileant, quod debet esse in re possibili, quod debet esse uoluntarium, sponte & consulto conceptum. At quomodo sit in potestate hominis perpetua castitas non est ignotum. Et quotusquisque sponte & consulto uouit? Puellae & adolescentes priusquam iudicare possunt, persuadentur ad uouendum, interdum etiam coguntur. Quare non est æquum tam rigide de obligatione disputare, cum omnes fateantur contra uoti naturam esse, quod non sponte, quod inconsulto admittitur.

Pleriq; Canones rescindunt uota ante annum, 15. contracta, quia ante illam etatem non uidetur tantum esse iudicij, ut de perpetua uita constitui possit. Alius Canon plus concedens hominum imbecillitati, addit annos aliquot, uetat enim ante annum, 18. uotum fieri. Sed utrum sequemur, maxima pars habet excusationem, cur Mo
g iij nasteria

ARTICVLI FIDEI

nasteria deserant, quia plurimi ante hanc aetatem uouerunt. Postremo etiam si uoti uiolatio reprehendi posset, tamen non sequitur, quod coniugia talium personarum, dissoluenda sint. Nam Augustinus negat debere dissolui 27. quæst. 1. Cap. Nuptiarum, cuius non est leuis autoritas, etiam si alij postea aliter senserunt.

Quanquam autem mandatum Dei de coniugio liberet plerosq; a uotis, tamen afferunt nostri & aliam rationem de uotis, q; sint irrita, q; omnis cultus Dei, ab hominibus sine mandato Dei institutus & electus ad promerendam remissionem peccatorum & iustificationem, impius est, sicut Christus ait, Frustra colunt me mandatis hominum. Et Paulus ubiq; docet, iusticiam non esse querendam ex nostris obseruationibus & cultibus, qui sint excogitati ab hominibus, sed contingere eam per fidem, credentibus se habere Deum placatum & propiciam propter Christum, non propter ulla nostra merita.

Constat autem Monachos docuisse, quod facticie religiones mereantur remissionem peccatorum & iustificationem, & q; pro peccatis satisfaciant. Quid hoc est aliud quam de gloria Christi detraxere

PRÆCIPVI.

here & obscurare ac negare iusticiam fidei? Sequitur igitur ista uota usitata, impios cultus fuisse, quare sunt irrita. Nam uotum impium, & factum, contra mandata Dei non ualet, neq; enim debet uotum uinculum esse iniquitatis, ut Canon dicit.

Paulus dicit. Euacuati estis a Christo qui in lege iustificamini, a gratia excidistis, Id est, qui sentiunt q; mereantur proprijs operibus remissionem peccatorum, & q; propter propriam legis implementationem placeant Deo, nec sentiunt q; propter Christum gratis accipiant fide donatam remissionem peccatorum per misericordiam Dei, & q; propter Christum placeant Deo, hi amittunt Christum, quia fiduciam debitam Christo & promissioni Dei, transferunt ad opera. Item opponunt iræ Dei, non propiciatorem Christum, sed propria opera, quare honorem debitum Christo transferunt ad opera nostra. Constat autem Monachos hoc docere, q; suis obseruationibus mereantur remissionem peccatorum, q; habeant Deum propiciuum propter has obseruationes. Quare docent confidere suis operibus, non propiciatione Christi. Hæc fiducia est impia, & cum Euangelio pugnat, & in iudicio Dei deprehendetur esse inanis. Non enim possunt

g v opera

ARTICVLI FIDEI

opera nostra opponi iræ ac iudicio Dei. Tantum ita placatur ira Dei, quando gratuitam misericordiam, propter Christum promissam fide apprehendimus. Amittunt igitur Christum, qui fiduciam non in Christum, sed in opera propria collocant.

Præterea Monachi docuerunt suum uitæ genus statum esse perfectionis, quia obseruarent non solum præcepta, sed etiam consilia. Hic error maxime pugnat cum Euangelio, quod finxerunt se præceptis ita satisfacere, ut amplius etiam facerent. Et hinc natus est horribilis error, quod finxerunt se habere merita supererogationis. Hæc applicauerunt pro alijs, ut satisfactiones essent pro alienis peccatis. Hæc si quis odiose uelit exagitare, quam multa commemorare possit, quorum iam ipsos Monachos pudet.

Non est leue scandalum in Ecclesia populo proponere, certum cultum ab hominibus excogitatum sine mandato Dei, & docere, quod talis cultus iustificet homines. Quia iusticia fidei in Christum, quam maxime oportet tradi in Ecclesia, obscuratur, cum ille mirificæ religiones Angelorum, simulatio paupertatis & humilitatis, & coelibatus offunduntur oculis hominum.

Præterea

PRAECIP VI.

Præterea obscurantur præcepta Dei, & uerus cultus Dei, cum audiunt homines, solos Monachos esse in statu perfectionis, quia perfectio Christiana est serio timere Deum, & rursus concipere magnam fidem, & considerare propter Christum, quod habeamus Deum placatum, petere a Deo, & certo expectare auxilium in omnibus rebus gerendis, iuxta uocationem. Interim foris diligenter facere bona opera, & seruire uocationi. In his rebus est uera perfectio, & uerus cultus Dei, non est in cœlibatu aut mendicitate, aut ueste sordida, Ac populus concipit multas perniciosas opiniones ex illis falsis præconijs uitæ Monasticæ. Audit sine modo laudari cœlibatum, ideo cum offensione conscientie uersatur in coniugio, Audit solos mendicos esse perfectos, ideo cum offensione conscientie retinet possessiones, negotiatur. Audit consilium Euangelicum esse de nō uindicando, ideo alij in priuata uita non uerentur ulcisci, audiunt enim consilium esse non præceptum, Alij omnes magistratus & ciuilia officia iudicant indigna esse Christianis.

Leguntur exempla hominum qui deserto coniugio, deserta reipub. administratione, abderunt se in Monasteria. Id uocabant fugere ex mundo,

ARTICVLI FIDEI

mundo, & querere uitæ genus quod Deo magis placeret, nec uidebant Deo seruiendum esse in illis mandatis, quæ ipse tradidit, non in mandatis, quæ sunt excogitata ab hominibus. Bonum & perfectum uitæ genus est, quod habet mandatum Dei. De his rebus necesse est admonere homines. Et ante hæc tempora reprehendit Gerson errorem Monachorum de perfectione, & testatur suis temporibus nouam uocem fuisse, quod uita Monastica sit status perfectionis.

Tam multe impie opiniones hærent in uotis, quæ mercantur remissionem peccatorum & iustificationem, quod sint perfectio Christiana, quod seruent consilia & præcepta, quod habeant opera supererogationis. Hæc omnia cum sint falsa & inania, faciunt uota irrita.

DE POTESTATE ECCLESIASTICA.

MAGNÆ disputationes fuerunt de potestate Episcoporum, in quibus nonnulli incommode commiscuerunt potestatem Ecclesiasticam, & potestatem gladij. Et ex hac confusione, maxima bella, maximi motus extiterunt, dum Pontifices freti potestate